

Publicerad 2011-07-04 11:56 av liten...

godmorgon

det är inte längre staden som slipar mig
utan mina av asfalten färgade känslor
som gör mig matt
det oroar mig lite att dina ögon tappat sin glans
och att smärtan i mitt bröst gör det svårt att sova
men jag har förlorat fästet förut
och du försvinner i den förpestade luften
i den kalla marken och det tunga beatet
till vilket mitt hjärta trots allt fortsätter att slå

jag ångrade länge att jag gav dig något alls
innan jag insåg att jag faktiskt gett dig allt
men tomheten ger en behaglig känsla av likgiltighet
och det vore slöseri av dyrbar energi att förlåta dig

solen går upp på andra sidan muren mellan mig och friheten
verkligheten har aldrig varit min
men drömmen om din trygga famn
gör mig desperat
och så kastar jag osynliga granater och ber till en död gud
att ge mig en ny chans, en ny dag att
göra saker rätt
se dig som om jag såg dig för första gången
utan fördomar och rädsla
utan att reflektera det trasiga
vi båda vet är det som har förstört oss

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren liten... med Poeter.se id #35945 innehar upphovsrätten